

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ GAMER

ΜΑΡΟΥΛΑ ΚΛΙΑΦΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ GAMER

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Μαρούλα Κλιάφα, *Η ιστορία ενός νεαρού gamer*

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Εξώφυλλο: Θανάσης Γεωργίου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και

Μαρούλα Κλιάφα, 2018

Copyright© για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2018

KET B921 ΚΕΠ 700/18 ISBN 978-960-16-8060-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ. ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στους εφήβους που με βοήθησαν
να δω τον κόσμο με τα δικά τους μάτια*

Πώς και γιατί έγραψα ένα μυθιστόρημα για το gaming

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΥΤΟ έχει μια μικρή ιστορία.

Ένα Σάββατο, πηγαίνοντας να νοικιάσω ένα dvd στο βιντεοκλάμπ της γειτονιάς μου, είδα στο πατάρι μερικούς εφήβους να κάθονται μπροστά σε κονσόλες και με το χειριστήριο στο χέρι να παίζουν με εντυπωσιακή προσήλωση βιντεοπαιχνίδια. Κάθισα κοντά τους από περιέργεια, παρακολούθησα για δυο περίπου ώρες το παιχνίδι τους, βίωσα την εικονική πραγματικότητα στην οποία είχαν βυθιστεί και...

Αυτό ήταν. Είχα βρει θέμα για το καινούριο μου μυθιστόρημα.

Όμως το να βρεις ένα θέμα πιασάρικο, όπως λένε οι έφηβοι, δεν αρκεί. Η φύση του συγκεκριμένου θέματος απαιτεί ειδικές γνώσεις και εμπειρία, που εγώ δε διέθετα. Έτσι, ξεκίνησα μια μεγάλη και σε βάθος έρευνα. Λόγω της δουλειάς μου –με καλούν σε πολλά σχολεία– είχα την ευκαιρία να συζητήσω με δεκάδες εφήβους. Όταν μάλιστα τους εξομολογήθηκα πως προτίθεμαι να γράψω ένα βιβλίο για το gaming, τόσο ενθουσιάστηκαν που κάποιοι με αποκάλεσαν «γιαγιά των ονείρων τους», προσωνυμία που τη βρήκα πολύ κολακευτική.

Με τη βοήθεια, λοιπόν, όλων αυτών των νεαρών, γνώ-

ρισσα τα βιντεοπαιχνίδια. Μου εξήγησαν γιατί παίζουν, με ποια κριτήρια επιλέγουν τα παιχνίδια και πώς αισθάνονται όταν καλύπτουν όλα τα επίπεδα. Συνομίλησα με νεαρούς που παραδέχθηκαν πως κλέβουν ώρες από τον ύπνο τους προκειμένου να τελειώσουν ένα παιχνίδι και ότι συχνά ξεχνούν ακόμα και να φάνε. Επίσης μελέτησα άρθρα ειδικών για τους κινδύνους που ελλοχεύουν, διάβασα στο διαδίκτυο κριτικές χρηστών για διάφορα βιντεοπαιχνίδια και ζήτησα συμβουλές και βοήθεια από μια παιδοψυχολόγο.

Εφοδιασμένη, πλέον, με αρκετές γνώσεις γύρω από τα βιντεοπαιχνίδια και αφού δοκίμασα να παίξω κι εγώ ένα δυο, στρώθηκα στη δουλειά. Ήδη μέσα στο μυαλό μου είχα αρχίσει να πλάθω την ιστορία που ήθελα να γράψω.

Ο ήρωάς μου ο Οράτιος αφηγείται με αφοπλιστική ειλικρίνεια την ιστορία του, περιγράφοντας καταστάσεις και γεγονότα που άλλα συνέβησαν και άλλα θα μπορούσαν να έχουν συμβεί. Γιατί κάπως έτσι δουλεύει ο μυθιστοριογράφος. Κλέβει ιδέες από την πραγματική ζωή και πάνω σε αυτές στήνει τον δικό του μύθο.

M. K.

Κεφάλαιο 1ο

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ ήταν σχεδόν άδεια. Μοναδική πελάτισσα μια κυρία γκλαμουράτη, με ταγέρ και κροκοδιλέ γόβα-σιλέτο. Κατευθύνθηκα προς τον καναπέ που ήταν αντίκρυ από την ανοιχτή τηλεόραση, αλλά η μάνα μου με τράβηξε προς την αντίθετη πλευρά.

«Θα προσβάλουμε τον καημένο υπουργό Άμυνας» είπα. Την ώρα εκείνη ο υπουργός, ντυμένος με στολή εκστρατείας, έδινε συνέντευξη στην εκπομπή «Πρώτη γραμμή» του Σκάι.

Η μάνα μου μου έριξε ένα παγωμένο βλέμμα. Εντάξει, δε φημίζεται για το χιούμορ της. Πολύ περισσότερο δεν καταλαβαίνει το δικό μου. Καθίσαμε.

Μην ξέροντας πώς να σκοτώσω την ώρα μου, πήρα από το τραπεζάκι που ήταν δίπλα μου ένα περιοδικό και άρχισα να το ξεφυλλίζω. Δε βρήκα τίποτα το ενδιαφέρον και το παράτησα. Για να περάσει η ώρα βάλθηκα να περιεργάζομαι τον χώρο. Ο διάκοσμος δεν ήταν δα και πρωτότυπος. Δυο ταμπλό με νεκρές φύσεις. Το ένα με φρούτα –νομίζω πως ήταν ρόδια–, το άλλο με τα γνωστά ηλιοτρόπια του Βαν Γκογκ. Στριφογύριζα στο κάθισμα λες και είχε καρφιά, ενώ η μάνα μου με κοιτούσε με κάτι πελώρια μάτια. Αν ήταν η Μέδουσα σίγουρα θα με είχε πετρώσει.

Μην αντέχοντας την ακινησία άρχισα να κουνάω τα

πόδια μου πέρα δώθε. Ανώφελο. Ένωθα το κορμί μου να μυρμηγκιάζει, το στομάχι μου να σφίγγεται και τον ιδρώτα να τρέχει στον σβέρο μου. Για να μου φύγει η τσίτα, αποφάσισα να αγνοήσω τα φονικά βλέμματα της μαμάς και να σηκωθώ. Άρχισα να βολτάρω στην αίθουσα αναμονής κατά μήκος και κατά πλάτος, μετρώντας νοερά τα πλακάκια του δαπέδου. Ξάφνου, το μάτι μου έπεσε στον τοίχο πάνω από την πολυθρόνα, όπου πριν λίγο καθόμουν. Ένας πίνακας ζωγραφικής με καθήλωσε. Μια νεαρή γυναίκα –έμοιαζε με νεράιδα– καθόταν με φόντο την είσοδο μιας σκοτεινής σπηλιάς, κρατώντας στο χέρι ένα κόκκινο κουτί. Εκείνο που πραγματικά με εντυπωσίασε ήταν τα δυο διάφανα φτερά λιμπελούλας που φύτρωναν στους ώμους της. *Τυχερή! Ανά πάσα στιγμή μπορείς να πετάξεις και να το σκάσεις από δω μέσα*, σκέφτηκα. Ύστερα μια δεύτερη φευγαλέα σκέψη. Κι αν την παρακαλούσα να με πάρει μαζί της; Θα μ' άρπαζε στη ζεστή αγκαλιά της, θα ανοίγαμε το παράθυρο και φρο... Θα δραπετεύαμε. Θα χανόμουν για πάντα. Θα ήταν σαν να μην υπήρξα ποτέ.

Με προσγείωσε στην πεζή πραγματικότητα η προβατίσια φωνή της κυρίας με την κροκοδιλέ γόβα-σιλέτο.

«Ο απόπατος, νεαρέ μου, είναι η δεύτερη πόρτα δεξιά καθώς βγαίνεις στον διάδρομο».

«Ο απόπατος!» επανέλαβε με έναν καγχασμό μια φωνή που έμοιαζε πολύ με τη δικιά μου.

«Εννοώ την τουαλέτα ή το WC ή όπως αλλιώς αποκαλείτε εσείς στο σπίτι σας τον απόπατο» είπε απολογητικά.

«Συγγνώμη» ψέλλισε η μάνα μου. Προφανώς απευθυνόταν στην κυρία, γιατί σ' εμένα η προστατευτική μαμά είπε: «Οράτιε, έλα κάθισε κοντά μου».

Διέκρινα έναν τόνο παρακλητικό στη φωνή της. Πειθήνιος κάθισα στην άλλη άκρη του καναπέ. Στο μεσοδιά-

στημα η κυρία, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, πατώντας το τηλεκοντρόλ είχε αλλάξει κανάλι. Προφανώς είχε βαρεθεί τα μπλα μπλα του καημένου του υπουργού. Το Alpha εκείνη τη στιγμή διαφήμιζε αλλαντικά. Ακολούθησαν άλλες δέκα διαφημίσεις. Η κυρία, εκεί. Προσηλωμένη στην οθόνη.

Σίγουρα πάσχει από διαφημισιομανία, σκέφτηκα. Κι αμέσως αναρωτήθηκα αν υπάρχει τέτοια ασθένεια. Σίγουρα θα υπάρχει, πιθανότατα με άλλη ονομασία.

Ύστερα... Ύστερα τίποτα. Το μυαλό μου νερούλιασε. Καμιά σκέψη. Ένα απέραντο κενό που μου έφερνε υπνηλία. Έκλεισα τα μάτια. Και ξαφνικά ξαναείδα μπροστά μου τη σκηνή που ο ακτιβιστής χάκερ Marcus εκτελεί την αποστολή Cyber Drive. Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θυμόμουν. Μετά... Το τι ακριβώς μου είχε συμβεί το έμαθα την επομένη στο νοσοκομείο. Τα ξημερώματα, λέει, ο πατέρας μου σηκώθηκε να πάει στην τουαλέτα, είδε φως στο δωμάτιό μου και παραβλέποντας την αναρτημένη πινακίδα «Χώρος ιδιωτικός. Απαγορεύεται αυστηρώς η είσοδος εις πάντες», εισέβαλε στο άβατο. Με βρήκε λιπόθυμο με τα ακουστικά στα αυτιά και το χειριστήριο στο χέρι. Είχα χάσει εντελώς την αίσθηση του χρόνου. Έπαιζα το βιντεοπαιχνίδι «Watch Dogs 2» επί εννέα ολόκληρες ώρες.

Δε θυμάμαι πόσο έμεινα στο νοσοκομείο. Άλλωστε τις περισσότερες ώρες κοιμόμουν. Ήταν σαν να υπήρχα και να μην υπήρχα.

Και να με τώρα στην αίθουσα αναμονής του τρελογιατρού που οι δικοί μου επιμένουν να τον αποκαλούν ψυχίατρο-ψυχαναλυτή.

«Όλα ήταν ένα μεγάλο λάθος».

Το άκουσα που το έλεγε χαμηλόφωνα ο πατέρας μου

στη μαμά. Τι σημαίνει λάθος; Μια φράση διαφορούμενη που επιδέχεται χίλιες δυο ερμηνείες. Μήπως εννοούσε πως ήταν λάθος που με γέννησαν; Μήπως το λάθος είναι αυτό που τελικά είμαι; Πάντως ένα είναι βέβαιο. Για τον πατέρα μου το λάθος είμαι εγώ. Το παιδί-θαύμα τον έχει οικτρά απογοητεύσει.

Κεφάλαιο 2ο

ΑΝΟΙΓΩ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ που τρίζει ελαφρά προκαλώντας μου μια δυσάρεστη αίσθηση και, χωρίς να το επιδιώξω –ίσως να φταίει κάποιο υπόγειο ρεύμα–, την κλείνω πίσω μου με πάταγο. Και ξαφνικά παθαίνω την πλάκα της ζωής μου. Απέναντί μου, βρίσκεται ένας νεαρός άντρας που φοράει ένα μπλε τισέρετ με μια τεράστια στάμπα. Το ντύσιμό του, σε πλήρη δυσαρμονία με το αυστηρό περιβάλλον του γραφείου, με ξαφνιάζει.

Πριν καν πω καλημέρα, ρωτάω δείχνοντας με τον δείκτη το αναμαλλιασμένο κεφάλι που καλύπτει το στέρνο του.

«Γιατί ο Αϊνστάιν και όχι ο Φρόουντ;»

Βαθύς αναστεναγμός. «Δυστυχώς, δεν έχουν βγάλει μπλουζάκια με τον Φρόουντ. Ποιος ξέρει γιατί. Μάλλον δε θα έχουν ζήτηση».

«Κρίμα» λέω.

Κουνάει επιδοκιμαστικά το κεφάλι και με το χέρι μου κάνει νεύμα να πλησιάσω, δείχνοντας την απέναντι πολυθρόνα.

«Κάθισε να γνωριστούμε».

Κάθισα.

«Σε λένε Οράτιο. Σωστά;»

«Αόρατο Οράτιο» τον διορθώνω.

Προσπερνάει τη σιβυλλική μου απάντηση, λέγοντας

πως για την ώρα τα επίθετα δε μας απασχολούν. Σιωπή δυο δευτερολέπτων.

«Να υποθέσω πως το Οράτιος το κληρονόμησες από τον παππού σου;»

«Μπα, όχι. Ήταν επιλογή του νονού μου, που ήταν ψω-
νισμένος με τη λυρική ποίηση» λέω.

«Α! Μη στεναχωριέσαι. Είμαστε ομοιοπαθείς. Εμένα με λένε Αριστοκλή. Ιδιοτροπία του πατέρα μου, που ήταν φιλόλογος και είχε πάθος με την αρχαιότητα».

Ακολουθεί μια εκκωφαντική σιωπή. Ευκαιρία για πε-
ρισυλλογή. Ξαναγυρνάω στον κόσμο μου. Μα πριν προ-
λάβω να στήσω το σκηνικό, ο ψυχαναλυτής με ξαφνιάζει
ρωτώντας με τι θα πω. Για να του τη σπάσω ζητάω μια
παγωμένη μπίρα.

«Σωστή επιλογή» επικροτεί. «Με αυτή την ξαφνική ζέ-
στη μια μπιρίτσα είναι ό,τι πρέπει. Όμως, φίλε Οράτιε» λέει
μετά –ο τόνος της φωνής του μοιάζει απολογητικός– «την
τελευταία μου Φιξ την ήπια για πρωινό. Μου είχε, βλέπεις,
τελειώσει ο καφές».

Προφανώς ο μάπας περιμένει να μειδιάσω με το νερό-
βραστο αστείο του, αλλά εγώ παραμένω βλοσυρός. Σιω-
πή αμηχανίας. Την καλύπτει πληροφορώντας με πως το
μόνο που διαθέτει το κατάστημα αυτή τη στιγμή είναι χυ-
μοί φρούτων.

«Τι θα έλεγες για έναν δροσερό χυμό βερίκοκο;»

«Εντάξει» μουρμουρίζω. Τι να έλεγα; Ο τύπος είναι
αχτύπητος.

Χαμογέλασα από μέσα μου στη σκέψη της μάνας μου.
Θα της ερχόταν κόλπος αν ήξερε σε ποιον έχει εμπιστευ-
τεί το βλαστάρι της.

Ο τρελάρας σηκώνεται με το πάσο του και κατευθύνε-
ται στο ψυγείο.

«Ωραία φάση» θα μου ψιθύριζε ο Ανδρέας αν ήταν εδώ.

Ο Αριστοκλής με τρατάρει και εξαφανίζεται πάλι στα ενδότερα της κουζίνας του. Ρουφάω θορυβωδώς με το καλάμακι μια γουλιά από τον χυμό μου. Ακούω ένα ντουλάπι να ανοίγει και ύστερα χαρχαλέματα. Ο Αλή Μπαμπάς σίγουρα ψάχνει να βρει τους θησαυρούς που έχουν κρύψει στην κουζίνα του οι σαράντα κλέφτες. Δυο λεπτά αργότερα, ο δράστης επιστρέφει θριαμβευτής, κρατώντας, αντί για χρυσάφι, δυο σακουλάκια τσιπς με ρίγανη. Είναι τα αγαπημένα μου. Μου δίνει το ένα. Το άλλο το κρατάει για πάρτη του. Αρχίζουμε και οι δυο να μασουλάμε.

Εκείνο που με βασανίζει τώρα είναι πώς θα πρέπει να τον αποκαλώ. Σκέτο Αριστοκλή ή μήπως δόκτορα Λιάβα, όπως γράφει η μπρούντζινη ταμπέλα που έχει μοστράρει στην εξώπορτα;

Καλά, αυτό δεν είναι της ώρας. Θα το σκεφτούμε με την ησυχία μας αργότερα, καθησύχασε ο αστυνομικός επιθεωρητής Σταρκ τον υφιστάμενό του Σμάιλ. Μα οι δημοσιογράφοι περιμένουν δηλώσεις, τόλμησε να επιμείνει εκείνος. Ο επιθεωρητής Σταρκ σήκωσε αδιάφορος τους ώμους.

Ας πάνε να κουρεύονται, είτε. Το τελευταίο πράγμα που με απασχολεί αυτή τη στιγμή είναι η ενημέρωση των δημοσιογράφων.

«Λοιπόν, Οράτιε, δε μου είπες, πόσων χρονών είσαι;»

«Σε τέσσερις μήνες θα κλείσω τα δεκαπέντε».

Καθώς βιάζομαι να απαντήσω, στραβοκαταπίνω την τελευταία γουλιά του χυμού και με πιάνει ξερόβηχας.

«Δεκαπέντε χρονών» επαναλαμβάνει σφουρίζοντας με θαυμασμό. «Τυχεράκια! Οι ειδικοί υποστηρίζουν πως το προσδόκιμο όριο ζωής στο μέλλον θα αυξηθεί κατά πολύ. Επομένως έχεις αρκετές πιθανότητες να γιορτάσεις την είσοδο του 22ου αιώνα».

«Ναι, στο αναπηρικό καροτσάκι» απαντώ μουτρωμένος.

«Α! Μην το λες. Η ιατρική επιστήμη κάνει αλματώδεις προόδους. Λένε πως σε είκοσι χρόνια από σήμερα θα έχουν ανακαλύψει το ελιξίριο της νεότητας».

«Βλακείες. Αυτό, σύμφωνα με έναν θρύλο, το είχε βρει πριν μερικές χιλιάδες χρόνια ο Ασκληπιός» του λέω.

«Μη μου πεις». Δείχνει έκπληκτος.

Του διηγούμαι τον σχετικό θρύλο για το μαντζούνι της αθανασίας που βρήκε ο Ασκληπιός στο βουνό Κόζιακας. Εντυπωσιάζεται. Ύστερα, χωρίς να καταλάβω κι εγώ πώς, αρχίζουμε μια παθιασμένη συζήτηση για την πρόοδο της ρομποτικής. Του αναπτύσσω τις δυνατότητες του ανθρωποειδούς ρομπότ Asimo. Είναι όλος αυτιά. Το ενδιαφέρον του με κολακεύει. Σε κάποια στιγμή σηκώνει τα μάτια και κοιτάζει το ρολόι του τοίχου.

«Να πάρει η ευχή. Πόσο γρήγορα περνάει η ώρα...» μονολογεί. Μετά, απευθυνόμενος σ' εμένα: «Λοιπόν, φίλε Οράτιε, πότε θα τα ξαναπούμε εμείς οι δυο».

«Τι! Τελειώσαμε κιόλας;» Η φωνή μου βγαίνει έναν τόνο πιο ψηλά από τον κανονικό. «Πάλι κάνεις κοκοράκι» θα με μάλωνε ο Ανδρέας αν ήταν εδώ.

«Για σήμερα τελειώσαμε».

Ο δόκτωρ Λιάβας σηκώνεται και πάει στο γραφείο όπου έχει τον υπολογιστή. Αφού τον συμβουλευτείται με ενημερώνει πως έχει ελεύθερο χρόνο την Παρασκευή στις έξι το απόγευμα.

«Σε βολεύει;»

«Κανένα πρόβλημα».

Σηκώνομαι. Τον αποχαιρετώ με μια κίνηση του κεφαλιού μου. Μου το ανταποδίδει με τον ίδιο τρόπο. Αντιός.

Στην αίθουσα αναμονής με υποδέχεται το πλατύ χαμό-

γελο της μαμάς. Η κυρία με τα κροκοδιλέ παπούτσια κολημένη πάντα στην τηλεόραση. Φεύγω με περισσότερες απορίες από αυτές που είχα όταν ήρθα. Διάβολε, αντί να ρωτήσω τι ακριβώς μου συμβαίνει, ποια θα είναι από δω και πέρα η εξέλιξη της ασθένειας – αν υποτεθεί πως είναι ασθένεια η ανάγκη να ξεφεύγεις από την κωλοζωή παίζοντας με τις ώρες βιντεοπαιχνίδια–, εγώ καθόμουν σαν κόπανος και μιλούσα στον ψυχίατρο-ψυχαναλυτή για τη ρομποτική και τα μαντζούνια του Ασκληπιού.

